

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Z. D.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 26.8.2011, JID 160183/2011/KUUK, č.j. 662/SZ/2010-11, o příspěvek na péči

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 26.8.2011, JID 160183/2011/KUUK, č.j. 662/SZ/2010-11, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kadaň ze dne 21.2.2011, č.j. 8281/2011/KAD, jímž byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že žalobci bude i nadále poskytován příspěvek ve výši 800,- Kč.

V žalobě vyjádřil nesouhlas se žalobou napadeným rozhodnutím, které považuje za nesprávné z důvodu nedostatečného posouzení zdravotního stavu, neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku a dále z důvodu pochybností o tom, zda byl řádně vyhodnocen dopad zdravotního postižení na některé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Nesouhlasí s rozhodnutím posudkové komise. V protokolu o jednání této komise se píše, že byl vyšetřen odbornou lékařkou z oboru očního lékařství, což není pravda. Protokol mu byl sice přečten, ale není si jist, zda mu byla přečtena i věta „Účastník řízení byl při jednání PK vyšetřen odbornou lékařkou z oboru očního lékařství“. Dále uvedl, že nezvládá 22 úkonů soběstačnosti, které v žalobě podrobně popsal. Svůj stav považuje za nepříznivý, velice špatně vidí. Užívá spousty léků, a to ráno, v poledne i večer. Dvakrát denně si aplikuje inzulín, přičemž potřebuje nastavit hodnoty na peru. Dvakrát týdně si musí měřit glykemii a naměřené hodnoty zapisovat do deníku diabetika. Tříkrát denně si musí kapat kapky do očí, které si také sám nekápne. Chodí ke spoustě lékařů, při návštěvě nemocnice musí mít doprovod, protože

nevidí na informační tabule. Z invalidního důvodu ve výši 800,- Kč si nemůže zaplatit všechny potřebné služby.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že dne 17.5.2011 obdržel krajský úřad posudek ve věci stupně závislosti vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), ze kterého vyplynulo, že se žalobce považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost. Na základě vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí zaslal krajský úřad celou věc znovu posudkové komisi k doplňujícímu posouzení. Tohoto jednání se dne 28.7.2011 zúčastnil i žalobce. Z posudku vyplývá, že byla přísedící lékařkou při jednání posudkové komise dne 28.7.2011 MUDr. L. P. s odborností oftalmologie. Součástí posudku je i závěr, že se u žalobce jedná o praktickou slepotu. Ze složení posudkové komise je zřejmé, že zdravotní stav žalobce byl posouzen odborně a nejsou zde důvody, proč by posudek posudkové komise nebylo možno považovat za úplný, objektivní a přesvědčivý podklad rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhl žalobu zamítnout.

Ve svém vyjádření ze dne 15.10.2012 žalobce poukázal na to, že mu na základě opětovné žádosti byl přiznán příspěvek na péči ve II. stupni závislosti. Z tohoto důvodu má za to, že posudková komise pochybila a žádá doplacení rozdílu od 3.11.2010 do 29.2.2012.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Při jednání soudu žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních a poukázal na to, že muselo dojít k pochybení, neboť o jeho další žádosti, za stejných podmínek, ale jiné pracoviště rozhodlo kladně.

Žalovaný se z účasti na jednání soudu omluvil.

Dále soud provedl z vlastní iniciativy podle § 52 odst. 1 s.ř.s. důkaz svědeckou výpovědí MUDr. H. W., předsedkyně posudkové komise a MUDr. L. P., lékaře posudkové komise pro odbornost oftalmologie. Dále soud provedl i důkaz rozhodnutími Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 22.8.2012, č.j. MPSV-UP/425715/12/AIS-SSL, jímž byl žalobce uznán osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost a byl mu zvýšen příspěvek na péči na částku 4000,- Kč a ze dne 6.9.2012, č.j. MPSV-UP/468735/12/AIS-AAL, jimiž mu byl za měsíc březen 2012 až září 2012 poskytnut doplatek v celkové výši 22 400,- Kč.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Základní pravidla pro přiznání příspěvku na péči pro daný případ jsou obsažena v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném do 31.12.2011 (dále jen „zákon o sociálních službách“).

Podle § 7 odst. 1 věta první, odst. 2 věta první zákona o sociálních službách příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1 zákona o sociálních službách, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách.

Podle § 9 odst. 4 věta druhá zákon o sociálních službách pokud je osoba schopna zvládnout některý z úkonů uvedených v odstavcích 1 a 2 jen částečně, považuje se takový úkon pro účely hodnocení za úkon, který není schopna zvládnout.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Podle § 1 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, se schopnost osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle činností, které jsou pro jednotlivé úkony stanoveny v příloze č. 1 k této vyhlášce. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se posuzuje, zda je osoba schopna dlouhodobě, samostatně, spolehlivě a opakovaně rozpoznat potřebu úkonu, úkon fyzicky provádět obvyklým způsobem a kontrolovat správnost provádění úkonu.

Soud ze správního spisu mimo jiné zjistil, že předmětnému posudku posudkové komise ze dne 28.7.2011, jehož objektivitu žalobce zpochybňuje, předcházelo sociální šetření ze dne 18.11.2010 při němž bylo zjištěno, že žalobce nezvládá celkem 17 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Rovněž posudková komise ve svém posudku ze dne 28.7.2011 dospěla k závěru, že žalobce nezvládá 17 úkonů, stejně jako ve svém předchozím posudku ze dne 12.5.2011. Došlo sice k rozdílnému náhledu na to, zda žalobce zvládá provedení si jednoduchého ošetření (sociální šetření – nezvládá, posudková komise - zvládá) a udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady (sociální šetření – zvládá, posudková komise - nezvládá), avšak i kdyby se posudková komise ztotožnila i s hodnocením úkonu provedení si jednoduchého ošetření, stejně by žalobce nedosáhl podmínek pro kvalifikaci II. stupně postižení, neboť k tomu je třeba, aby osoba nezvládala celkem 19 úkonů. Navíc posudková komise i žalovaný ve svém rozhodnutí postavili zcela srozumitelně svůj závěr ohledně tohoto úkonu na tom, že žalobce nemá indikováno žádné pravidelné ošetření, aby se jednalo o úkon, který žalobce nezvládá. Tím je myšleno, jak vyplynulo z výpovědi svědkyně P., pravidelné obvazování, měnění plen apod. Posudková komise se dále ztotožnila s lékařskými nálezy, které měla k dispozici i které žalobce následně doložil a jako nejzávažnější postižení zhodnotila praktickou slepotu žalobce. Jak vyplynulo z výpovědi svědkyň P. a W., nebylo prováděno vyšetření žalobce na lékařských přístrojích, ale byly mu kladeny otázky za účelem zjištění jeho anamnézy a bylo pozorováno, jak se při jednání posudkové komise chová, tj. jak zvládá jako osoba se zrakovým postižením běžné úkony, jako vstup do místnosti bez pomoci, orientace, podpis atd. Z uvedeného je zřejmé, že posudková komise učinila ve věci i vlastní zjištění, se kterými dále pracovala. Není tedy v rozporu s realitou, že došlo k vlastnímu vyšetření žalobce během jednání posudkové komise dne 28.7.2011. Skutečnost, že by žalobci nebyla přečtena věta o tom, že byl vyšetřen odbornou lékařkou z oboru očního lékařství se žalobci nepodařilo prokázat, když výpověď svědkyně W. i věta vedle jeho podpisu na protokole o jednání posudkové komise ze dne 28.7.2011 svědčí o opaku. Avšak, i kdyby žalobci nebyl doslova celý protokol přečten, nemělo by to vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícímu řízení, neboť jak bylo uvedeno, soud dospěl k závěru, že vlastní specializované vyšetření posudková komise provedla.

Jak vyplývá z ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, mezi stěžejní podklady při hodnocení stupně závislosti patří nálezy ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, zjištění potřeb osoby v jejím přirozeném prostředí a výsledky vlastního šetření posuzujícího lékaře. V daném případě byly všechny tyto podklady shromážděny a jsou spolu ve vzájemném souladu tak, aby z nich mohl být vyvozen závěr, že žalobce nezvládá celkem 17 úkonů a je tedy osobou závislou na péči jiné fyzické osoby ve stupni I. – lehká závislost.

Vedle toho je třeba upozornit na to, že následná rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajská pobočka v Ústí nad Labem ze dne 22.8.2012, č.j. MPSV-UP/425715/12/AIS-SSL, a ze dne 6.9.2012, č.j. MPSV-UP/468735/12/AIS-AAL, byla vydána na základě druhé žádosti žalobce o zvýšení příspěvku na péči, a byla vydána již za účinnosti zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, jímž byla změněna kritéria pro poskytování příspěvku na péči, neboť od 1.1.2012 je hodnoceno pouze zvládání 10 základních životních potřeb. Podle těchto kritérií byla situace žalobce nově přehodnocena, přičemž bylo zjištěno, že nezvládá šest základních životních potřeb, což podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách ve znění účinném od 1.1.2012 zakládá závislost žalobce na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost. Tato nová právní úprava a nové posouzení situace žalobce, na základě nichž byl žalobci zvýšen příspěvek na péči, však nemůže mít vliv na přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno za účinnosti jiného znění zákona o sociálních službách.

Lze tedy konstatovat, že soud shledává napadené rozhodnutí jako celek za správné a založené na dostatečných podkladech spočívajících zejména v lékařských posudcích, sociálním šetření a nálezech ošetřujících lékařů.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21.1.2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová